

Núm. de Protocol: 2000109/2015
Núm. De Rotlle: TSJA-0000084/2016

SENTÈNCIA 76-2016

PARTS:

Apel·lant: Sr. PLM
Representant: Sr. JFC
Advocat: Sr. JZP

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA
Representant: Sr. CPS
Advocada: Sra. CRM

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint-i-u d'octubre de dos mil setze.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000109/2015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. PLM va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució de GOVERN de data 28 d'octubre de 2015, per la qual s'acordava desestimar el recurs de reposició formulat contra l'acord del M.I. Ministre de Justícia i Interior de data 19 d'agost de 2015, d'expulsió del territori nacional durant un període de 5 anys.

2.- Per sentència de data 29 de febrer de 2016, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, ha desestimat la demanda promoguda pel Sr. PLM i ha confirmat les resolucions administratives impugnades.

3.- Per escrit presentat en data 24 de març de 2016, la part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

- L'interessat resideix a Andorra des de l'any 1990 i té un important arrelament al Principat, on resideixen els seus dos fills de nacionalitat andorrana, a més d'haver desenvolupat diverses activitats assalariades i per compte propi, com reconeix la pròpia sentència apel·lada.

- El Tribunal de Corts no li va imposa la pena d'expulsió que sol·licitava el Ministeri Fiscal.

4.- En la seva contesta de data 12 de maig de 2016, el GOVERN manifesta en síntesi el següent:

- La condemna de l'agent a la pena de 4 anys de presó, com autor d'un delictes major de tràfic de producte estupefaent en gran quantitat, ha vingut a confirmar l'existència d'un risc per a la seguretat de l'Estat, de les persones o dels béns o per a l'ordre públic, en què es va basar la resolució objecte del present procediment, especialment en funció de la gravetat del delictes.

- La mesura d'expulsió és del tot proporcionada als fets que la motiven i a les circumstàncies personals de l'interessat.

- El pronunciament penal tampoc obsta l'expulsió administrativa atès que es tracta de procediments diferents amb finalitats i objectes també diferents.

- La documentació aportada per l'agent al seu recurs d'apel·lació no es pot prendre en consideració perquè la prova no es va proposar amb la demanda, com procedia.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons els articles 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i 160 de la Llei qualificada d'immigració.

Segon.- La qüestió debatuda en aquest procés consisteix en determinar si resulta ajustada a dret la decisió administrativa que ha acordat la expulsió de l'interessat del territori nacional, pel fet de suposar un risc per a l'ordre públic, ja que es trobava immers en un procediment penal per un delictes major de tràfic de producte estupefaent en gran quantitat, en el marc del qual es va acordar el seu ingrés al Centre Penitenciari.

Com resulta de les actuacions, l'agent ha estat finalment condemnat com a autor d'aquest delictes, a les penes de quatre anys de presó, dos dels quals ferms, i multa de 4.500 euros.

Tercer.- Com disposa l'article 122.1 de la Llei qualificada d'immigració:

“Com a mesura de prevenció, l'expulsió administrativa dimana de la constatació, a partir d'elements contrastats, del risc per a la seguretat de l'Estat, de les persones o dels béns o per a l'ordre públic que representa l'entrada o la presència, al Principat d'Andorra, de la persona objecte de la mesura”.

Com ha declarat aquesta Sala en reiterades ocasions sobre la naturalesa de les potestats administratives en aquesta matèria (v. sentència núm. 32-2014, d'11 de juliol):

“...es tracta d'una mesura enquadrada en el marc de la policia administrativa d'estrangers, la finalitat de la qual no és altra que la salvaguarda de l'ordre i la seguretat públics enfront de conductes que resultin susceptibles de pertorbar-los.

Aquesta mesura de policia té una substantivitat pròpia, no revesteix caràcter sancionador i té una finalitat merament preventiva, basada en l'apreciació d'una conducta, degudament contrastada, que pugui fer racionalment preveure la probabilitat d'ulteriors atemptats contra la tranquil·litat pública”.

Quart.- En el cas examinat, l'Administració general ha acordat l'expulsió de l'interessat en base a la detenció i posterior enjudiciament del mateix per un delictes major continuat de tràfic de producte estupefaent en gran quantitat, pel qual va estar en situació de presó provisional i va ser finalment condemnat, com a autor d'aquest delictes, a la pena de quatre anys de presó i multa de 4.500 euros.

Com ja va dir en un supòsit anàleg la sentència núm. 16-2011, de 4 de març:

“Als efectes d’aquest procés, resulta suficient constatar que no es tracta d’una mera denúncia, sinó que el Batlle instructor ha considerat que existeixen indicis suficients per acordar el processament de l’interessat. D’altra banda, els fets revesteixen una especial gravetat, de manera que no resulta improcedent considerar que el seu presumpte autor representa un risc per a la seguretat de les persones i per a l’ordre públic, en els termes previstos en els articles 52.2 i 65.d) de la Llei qualificada d’immigració” (en aquest cas, l’article 122.1 de la mateixa llei).

Aquests mateixos criteris són aplicables en aquest supòsit, en què el recurrent estava encausat i en presó provisional quan es van dictar les resolucions que s’impugnen en aquest procés, i posteriorment ha estat condemnat a una important pena de quatre anys de presó, dels quals dos anys ferms. En conseqüència, la seva participació en una infracció d’aquesta naturalesa obliga a considerar que, en tot cas, existeix un risc per a l’ordre públic, en els termes que preveu l’article 122.1 de la Llei qualificada d’immigració.

Cinquè.- Pel que fa a les al·legacions relatives a la proporcionalitat de la mesura adoptada per l’Administració, el recurrent fa valer que resideix al Principat des de 1990 i que té dos fills de nacionalitat andorrana, a més d’altres familiars directes.

Sobre aquesta qüestió, cal tenir en compte que no concorren en el present cas les circumstàncies que va apreciar aquesta Sala en la sentència núm. 77-2015, de 23 de desembre, ja que consta que l’interessat no conviu amb la seva esposa, de la qual està separat, ni amb els seus dos fills.

Encara que és cert que l’interessat acredita un llarg període de residència al Principat, cosa que ha motivat que el Tribunal de Corts no li imposés la pena d’expulsió, això no suposa que, en funció de la gravetat dels fets que hom li imputa, la mesura d’expulsió administrativa s’hagi de considerar desproporcionada. En especial, des de la perspectiva de la protecció de l’ordre públic que pretén garantir la Llei qualificada d’immigració, no es pot apreciar l’existència d’una situació d’arrelament que hagi de ser especialment protegida. Així, pel que fa al seu fill primogènit, a més de ser major d’edat, aquest va ser condemnat en la mateixa causa penal que el recurrent, i pels mateixos fets, de manera que la seva residència al Principat no constitueix un element que pugui contrarestar la situació de risc que ha donat lloc a la mesura d’expulsió. Pel que fa al fill menor, la manca de convivència amb el mateix condueix a concloure que tampoc es veu afectat el dret a la vida familiar, per més que es produeixin visites amb una freqüència que no ha quedat establerta.

En conseqüència, procedeix desestimar aquest recurs d’apel·lació i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

Sisè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓ

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. PLM contra la sentència dictada el 29 de febrer de 2016 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.